

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
Број: 11 0 У 022396 19 Увп
Бањалука, 03.3.2021. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија: Едине Чупељић, председника вијећа, Страхине Ћурковића и Смиљане Мрше, чланова вијећа, уз учешће Маје Савић као записничара, у управном спору по тужби Општина К., коју заступа Г. Б., начелник Општине, а овога пуномоћници В. К., М. М. и Н. Ћ., адвокати из Б. (у даљем тексту: тужитељица), против рјешења број ... од 26.01.2018. године туженог Министарства, у предмету утврђивања пореских обавеза, одлучујући о захтјеву тужитељице за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 У 022396 18 У од 06.12.2018. године, на нејавној сједници вијећа одржаној 03.3.2021. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Одбија се захтјев тужитељице за накнаду трошкова управног спора.

Одбија се захтјев ЈПШ Ш. Р.С а.д. С., заинтересованог лица у овом управном спору, за накнаду трошкова састава одговора на захтјев.

Образложење

Побијаном пресудом ставом 1 изреке одбијена је тужба против оспореног акта којим је поништено рјешење Управе ..., Сектора ..., Одјељење ..., број ... од 17.11.2017. године, којим је ЈПШ Ш. Р. С. а.д. С. - пореском обвезнику, наложено да ради отклањања неправилности у пословању које се односе на законитост и правилност пријављивања и плаћања пореских обавеза изврши уплату утврђене пореске обавезе и припадајућих камата, на један од жиро рачуна јавних прихода таксативно наведених у диспозитиву тог рјешења, у укупном износу од 1.134.544,09 КМ, од чега утврђена обавеза за уплату износи 988.364,92 КМ, а камата 146.179,17 КМ, како је то све по врстама и износима наведено у табеларном прегледу приказаном у тачки 1 диспозитива тог рјешења, уз одређење да је обавезе наложене у тачки 1 диспозитива рјешења, обвезник дужан уплатити налогом за пренос средстава у року од 30 дана, рачунајући од дана достављања рјешења (тачка 2 диспозитива), да уколико не уплати утврђене обавезе у остављеном року, трошкови принудне наплате утврђују се у висини од 5% од износа пореске обавезе које се у поступку наплаћују (тачка 3 диспозитива), да се на износ утврђене обавезе по

основу главног дуга плаћа камата по стопи од 0,03% дневно, почев од 07.11.2017. године па до дана измирења обавезе (тачка 4 диспозитива). Ставом 2 изреке пресуде тужитељица је одбијена са захтјевом за накнаду трошкова управног спора, а ставом 3 изреке ЈПШ Ш. Р. С. а.д. С., заинтересовано лице у овом управном спору, одбијено је са захтјевом за накнаду трошкова одговора на тужбу у управном спору.

Одбијање тужбе је образложено разлозима да је измијењеном одредбом члана 89 став 9 Закона о шумама („Сл. гласник РС“, број 75/08 и 60/13) прописано да накнаду из става 6 овог члана корисник шума и шумског земљишта у својини Републике Српске плаћа квартално до петог у мјесецу за претходни квартал, али није дужан уплатити ова средства уколико јединица локалне самоуправе није усвојила годишњи План о утрошку намјенских средстава, па да је правилан закључак у оспореном акту да, с обзиром да у вријеме настанка обавезе тужитељица није донијела План утрошка средстава накнаде од шума за 2014. и 2015. годину, већ је тај план донијела 09.6.2016. године, нису постојали услови да се заинтересованом лицу ЈПШ Ш. Р. С. а.д. С. наложи уплата ових обавеза за 2014. и 2015. годину без обзира што Законом о шумама није прописан рок за доношење Плана утрошка ових средстава.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање пресуде (захтјев), тужитељица оспорава њену законитост због повреде закона, општег акта или другог прописа који је могао бити од утицаја на рјешење управне ствари. Истиче да нижестепени суд није расправио бројна питања: прво - када настаје обавеза заинтересованог лица за плаћање обавезе према тужитељици и да ли се ове обавезе може трајно ослободити; друго - није расправио питање рока у којем општина мора донијети План утрошка намјенских средстава; треће - није расправио питање да ли је обавеза настала, односно да ли је обавеза настала па престала усљед недоношења спорног Плана или обавеза није никада ни настала усљед недоношења спорног Плана и четврто - да ли се императивна обавеза плаћања накнаде може искључити или само одгодити до доношења Плана утрошка тих средстава. Даље, наводи да је погрешан став туженог да не постоје услови да се наложи заинтересованом лицу да изврши уплату накнаде за Ш. јер Општина К. није донијела План утрошка тих средстава и да би другачије тумачење представљало повреду начела законитости и правне сигурности. Цитира члан 89 Закона о шумама и закључује да се ради о одложном услову па када се доведу у везу став 6 и 9 овог члана са чињеницом да не постоји рок у којем општине морају донијети План утрошка тих средстава, јасно је да се ради о обавезама са одложним условом, па једино ако се не донесе такав план обавеза не наступа, с тим што код одложног услова ако се он оствари сматра се да обавеза дјелује од времена када је настала. Сматра да су Ш. С. дужне издвојити ова средства, а да је уплата тих средстава условљена доношењем Плана утрошка тих средстава од стране јединица локалне самоуправе јер Закон о шумама није прописао рок за доношење тог Плана. Предлаже да се захтјев уважи, побијана пресуда преиначи или укине и предмет врати на поновно одлучивање, а тужени обавезе да тужитељици надокнади трошкове управног спора према исказаном трошковнику.

Тужени у одговору на захтјев понавља наводе из одговора на тужбу и предлаже да се захтјев одбије као неоснован.

ЛПШ Ш. Р. С. а.д. С., заинтересовано лице у овом управном спору, у одговору на захтјев истиче да су наводи захтјева неосновани а побијана пресуда правилна и законита. Предлаже да се захтјев одбије као неоснован, а тужитељица обавезе да сноси трошкове одговора на захтјев према исказаном трошковнику.

Размотривши захтјев, одговоре на захтјев и побијану пресуду на основу члана 39 Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“, број: 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), као и цјелокупне списе предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Из података списка произлази да је првостепеним рјешењем наложено заинтересованом лицу плаћање накнаде за шуме и шумско земљиште за 2014. и 2015. годину у износу од 988.364,92 КМ и камате у износу од 146.179,17 КМ или укупно 1.134.544,09 КМ у корист Општина К.. Оспореним актом је уважена жалба заинтересованог лица, поништено првостепено рјешење и предмет враћен на поновно одлучивање. Побијаном пресудом је одбијена тужба и одржан на снази оспорени акт.

Побијана пресуда је правилна.

Одредбом члана 89 став 1 Закона о шумама прописано је да се накнаде за кориштење шуме и шумског земљишта у својини Републике (средства за просту репродукцију) издвајају из оствареног укупног прихода корисника шума и шумског земљишта у својини Републике, с тим да издвојена средства не могу бити мања од 10% вриједности продатих шумских сортимената утврђеној по цијенама у шуми на пању, по цијеновнику корисника шума и шумског земљишта у својини Републике, ставом 2 да се накнада из става 1 овог члана уплаћује на посебан рачун корисника шума и шумског земљишта у својини Републике мјесечно и користи се у оквиру шумско-привредног подручја, односно шумског газдинства на коме су остварена, ставом 3 да се неутрошена средства за просту репродукцију користе за проширену репродукцију шума, ставом 6 да је корисник шума и шумског земљишта у својини Републике дужан да плаћа надокнаде за развој неразвијених дијелова општине са које потичу продати сортименти у износу од 10% финансијских средстава остварених продајом шумских дрвних сортимената утврђених по цијеновнику, по цијенама франко камионски пут, ставом 7 да су, дио средстава из става 6 овог члана, јединице локалне самоуправе на чијој територији се налазе заштићена подручја, обавезне издвојити намјенски за одрживи развој заштићених подручја, а према годишњем плану о утрошку намјенских средстава, ставом 8 да се надокнада из става 6 овог члана уплаћује на рачун јавних прихода општине или града, а користи се за изградњу, реконструкцију и одржавање инфраструктуре и других објеката на руралним подручјима јединице локалне самоуправе са које потичу продати сортименти, на основу годишњег плана о утрошку намјенских средстава који доноси надлежни орган јединице локалне самоуправе, уз сагласност Министарства, а ставом 9 да накнаду из става 6, корисник шума и шумског земљишта у својини Републике плаћа квартално до 5. у мјесецу за претходни квартал. Корисник шума и шумског земљишта у својини Републике није дужан уплатити ова средства уколико јединица локалне самоуправе није усвојила годишњи План о утрошку намјенских средстава.

На основу чињеничног утврђења произлази да је Општина К. на сједници Скупштине о. од 09.6.2016. године донијела План утрошка средстава од шуме за 2014. и 2015. годину, па је правилно оспореним актом уважена жалба заинтересованог лица ЈПШ Ш. Р. С. а.д. С. и поништено првостепено рјешење пореског инспектора којим је било наложено плаћање ове накнаде јер нису били испуњени услови из одредбе члана 89 став 9 Закона о шумама да се наложи заинтересованом лицу уплата ових средстава за 2014. и 2015. годину.

Из тих разлога неосновано је позивање тужитељице у захтјеву на одредбу става 6 поменутог члана којим је прописана обавеза уплате ове накнаде, али да би се и извршила ова уплата у корист јединице локалне самоуправе потребно је да се испуни други услов, а то је да је јединица локалне самоуправе донијела годишњи План утрошка тих средстава.

Како Општина К. није била донијела План утрошка ових средстава у 2014. и 2015. години већ је тај план донијела 09.6.2016. године, онда је, и по оцјени овог суда, правилно пресудом нижестепеног суда одбијена тужба против оспореног акта којим је поништено првостепено рјешење и предмет враћен на поновно одлучивање.

На правилност одлуке не може утицати чињеница да Законом о шумама није прописан рок до којег је јединица локалне самоуправе дужна донијети План утрошка тих средстава, али природа ствари налаже да се тај План донесе најкасније до краја године за коју се врши уплата тих средстава.

Из наведених разлога, произлази да је правилно побијаном пресудом одбијена тужба као неоснована, о чему је нижестепени суд дао увјерљиве и аргументоване разлоге, које као правилне, прихвата и овај суд, па се приговори захтјева одбијају као неосновани.

Наводи захтјева тужитељице да се ради о одложном услову није прихватљив јер Закон о шумама не прописује да се обавеза уплате ових средстава одлаже до доношења Плана утрошка тих средстава од стране јединице локалне самоуправе.

Напротив, измијењеном одредбом члана 89 став 9 Закона о шумама је изричито прописано да корисник шума и шумског земљишта у својини Републике није дужан уплатити ова средства уколико јединица локалне самоуправе није усвојила годишњи План о утрошку ових средстава.

Како ни други наводи захтјева нису могли довести до другачије одлуке овог суда, то побијана пресуда није захваћена повредама из одредбе члана 35 став 2 ЗУС, па се отуда захтјев тужитељице, на основу одредбе члана 40 став 1 тог закона, одбија као неоснован.

Будући да је захтјев тужитељице одбијен као неоснован, то јој сходно одредби члана 6 Закона о измјенама и допунама Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“, број 63/11) по начелу *argumentum a contrario*, не припадају трошкови

управног спора, због чега је њен захтјев за накнаду трошкова састава захтјева по адвокату одбијен као неоснован.

Заинтересовано лице је одбијено са захтјевом за накнаду трошкова одговора на захтјев, јер давање одговора на захтјев није обавезна радња у поступку управног спора, с обзиром да наводи одговора на захтјев нису утицали на одлуку суда, будући да би иста одлука била донесена да заинтересовано лице није ни дало одговор на захтјев.

Записничар
Маја Савић

Предсједник вијећа
Едина Чупељић